

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΥ

Τὰ πλείους δώρα τῆς Δαυηλίδος. Ὅπου ὁ Βασίλειος δὲν ἔχειν τὸς εὐεργέτας του. Ἡ Δαυηλὶς στὸ Βυζάντιον. Τὸ γεῦμα τοῦ πατρικίου Ἀντιγόνου. Ὁ Βούλγαρος παλαιστὴς ποὺ νικά τὸς Βυζαντινοὺς. Ἐνας θρίαμβος τοῦ Βασιλείου. Ὅπου ἐπαναλαμβάνεται τὸ κατ'εῖδημα τοῦ Ἀλεξάνδρου μετὰ τὸ Βουκέφαλο. Ὁ Βασίλειος δαμάζει τὸ δόλο τοῦ αὐτοκράτορος. Μία προφητεία τῆς Θεοδώρας. Ὁ Βασίλειος γίνεται εὐνοούμενος τοῦ Μιχαὴλ Γ' κ.τ.λ. κ.τ.λ.

II

Εἶδαμε στὸ προηγούμενο φῶλο πὼς ὁ Βασίλειος, συνοδεύοντας στὰς Πάτρας τὸν ἄρχοντα Θεοφιλίτη, τοῦ ὁποῖου ἦταν ἱπποκόμος, γνωρίστηκε μετὰ τὴν αἰσιόλογη Δαυηλίδα, ἡ ὁποία τὸν ἐροῦστέθηκε γὰρ τὴν ὁμορφίαν του καὶ γὰρ τὸ ἀθλητικὸ του παρόσημα.

Ὅταν ὁ Βασίλειος ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Πάτρας, ἡ Δαυηλὶς τοῦ ἔδωκε ἄφθονα γοηψία, πλούσια ἐνδύματα καὶ τριάντα σιδήρους διὰ μᾶς σὲ μὲγαλό ἄρχοντα καὶ ἀπόρησε νὰ ἀφορᾷ κτήματα στὴ Μακεδονία.

Ποτὲ ὅμως ὁ Βασίλειος δὲν ἐξέλασε τὴν εὐνογιὰν του. Ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ χρόνα, ἀνέβηκε στὸ θρόνον τοῦ Βυζαντίου, ἡ πρώτη τὸν φροντίδα ἦταν νὰ δώσῃ στὸ γυῖο τῆς Δαυηλίδος ἕνα μὲγαλό ἀξίωμα καὶ ἔπειτα προσκάλεσε καὶ τὴν ἴδια, ἡ ὁποία εἶχε γεράσει πειὰ καὶ εἶχε μὲγαλή ἐπιθυμία νὰ τὸν ξαναδῇ, νὰ τὸν ἐπισκεθῇ στὴν πρωτεύουσα. Τὴν ἐποδέχτηκε σὺν πραγματικῇ ἡμερωιδῶν στὸ παλάτι καὶ τῆς ἀπένευσε ἐπισήμως τὸν τίτλο τῆς βασιλομήτορος. Μὰ καὶ ἡ Δαυηλὶς εἶχε φέρῃ μαζὴ τῆς, γὰρ τὸν παλαιὸ φίλο της, μεθοδὴ δώρα. Μεταξὺ τὸν ἄλλων, τὸ προσέφερε πεντακοσίους σιδήρους, ἕκατό εἰκοσίων καὶ ἕκατό νεύτρητος μοναδικῆς στὴν τέχνη τους σὲ ὅλη τὴν Ἀνατολή! Ὅταν δὲ ἡ Δαυηλὶς ξαναγύρισε στὰς Πάτρας, κατὰ χρόνον ὁ Βασίλειος λάβαινε ἐκ μέρους τῆς φροντία ὁλόκληρα δώρον ἀμύθητον ἀξίας...

H ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ἰωάν Τσουγιένεφ

Ἄλλ' ἄς συνεζήσουμε τὴν ἱστορία μας. Ὁ Βασίλειος, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὰς Πάτρας στὸ Βυζάντιον, ξαναπῆγε στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοφιλίτη, ὅταν ἔβαινε ἕνα ἀποσοδίοιο γυγνὸν τὸν ἔβαινε νὰ προσεγγίσῃ τὸν αὐτοκράτορα.

Μὰ μὲρα, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Μιχαὴλ τοῦ III καὶ γυῖος τοῦ στρατηγοῦ Βάρδα πατρός Ἀντιγόμου, εἶδνε πρὸς τιμὴν τοῦ πατέρα του ἕνα ἐπίσημο γέφυμα, στὸ ὁποῖο εἶχε προσκαλέσει ὅλες τῆς προσοικιότητες τοῦ Βυζαντίου, καθὼς καὶ μερικοὺς Βουλγάρους πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι βραζαζόντουσαν τότε στὴν πρωτεύουσα. Σύμφωνα μετὰ τὴ βυζαντινὴ συνήθεια, μετὰ τὸ γεῦμα, προσήλθη στὸ μῆγαρο τοῦ Ἀντιγόμου διάφορα παλαιστὰ γὰρ ν' ἀγωνιστοῦν καὶ νὰ διασκεδάσουν τοὺς συνοδιητήμονας. Τότε οἱ Βούλγαροι πρέσβεις ἄρχισαν νὰ ἐκθειάζουν ἕνα συμπαισιότητα τοῦ παλαιστῆ, γὰρ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν πὼς ἦταν ἀνίκητος. Οἱ Βυζαντινοὶ, περιχαγμένοι, τοὺς εἶπαν νὰ τὸν φέρον ἡν νὰ ἀγωνιστῇ μετὰ τοὺς ἄλλους παλαιστὰς. Πράγματι δὲ ὁ Βούλγαρος ἀθλητὴς ἔβησε σὲ λίγο καὶ ἐνίκησε ὅλους τοὺς Βυζαντινοὺς συνοδίσκους του.

Αὐτὸ ἔπειτέλεσε ὅλους τοὺς ἄρχοντας τῆς αυτοκρατορίας ποὺ παρεκάθητο στὸ γεῦμα τοῦ Ἀντιγόμου. Ἐξομάρτα, ὅμως, ὁ Θεοφιλίτης τοὺς εἶπε:

— Ἐγὼ στὴν ὑπηρεσία μου ἔβαν ἄνθρωποι, ὁ ὁποῖος εἶμα βέβαιος πὼς, ἂν τὸν φέρονε ἐδῶ, θὰ νικήσῃ τὸ Βούλγαρο. Θὰ ἔβαν ντροπὴ γὰρ μὲς τοὺς Ρωμαίους, αὐτὸς ὁ ἕνός νὰ γυγισθῇ στὴν πατρίδα του χωρὶς νὰ βῆ ἐδῶ τὸ δάσκαλό του...

Ἀμέσως οἱ Βυζαντινοὶ ἄρχοντες δέχτηκαν τὴν πρότασιν του καὶ ἔστειλαν νὰ φωνάζουν τὸ Βασίλειο,

ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ἔβηκε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Ἀντιγόμου. Ἀμέσως οἱ διὰ ἀθλητὰ τοποθετήθηκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο καὶ ἡ πάλη ἄρχισε. Τοῦ χάνον ὁ Βούλγαρος, καταβάλλοντας ὅλη του τὴ δύναμη, προσπαθοῦσε ν' ἀνασκήσῃ τὸν ἀντιπάλου του καὶ νὰ τὸν ριθῇ κάτω. Ὁ Βασίλειος ἦταν δυνατοτέρως του καὶ, σὲ μὴ στιγμῇ, ἀρπάζοντας μετὰ τὸ διὸ του χέρι τὸ Βούλγαρο, τὸν σήκωσε ψηλά καὶ τὸν τίναξε κάτω, ἀνάσθητο καὶ σὲ κατὰ γάλα!...

Τὸ κατοῦθωμα αὐτὸ τοῦ Βασιλείου ἔβαινε ὅλους τοὺς εὐγενεῖς τοῦ Βυζαντίου νὰ τὸν προσέξουν καὶ νὰ μιλῶν μ' ἐνδιαφέρον γ' αὐτόν.

Μὰ, ἔπειτ' ἀπὸ λίγο, καὶ ἕνα δεῦτερο κατοῦθωμα, τοῦ ἐξασφάλισε τὸ μέλλον. Τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ὁ διοικητὴς κάποιος ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντίου ἔστειλε ὡς δῶρο στὸν αὐτοκράτορα ἕνα ἐνυατὸ καὶ ὄραιο ἄλογο. Μὰ ὅταν ὁ Μιχαὴλ θέλησε νὰ τὸ δῇ καὶ τὸ πλησίασε γὰρ νὰ τὸ ἀνοίξῃ τὸ στόμα καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὰ δόντια του, αὐτὸ ἄρχισε τρομαρῆ καὶ οὔτε ὁ αὐτοκράτορ οὔτε οἱ ἱπποκόμοι τὸν μπόρεσαν νὰ τὸ δαμάσουν. Ὁ Μιχαὴλ, ἔβαν πολλὰ δασευστημένους ἀπ' αὐτὸ, ὅταν ὁ ἱπποροικιστοτάτος Θεοφιλίτης, ποὺ ἦταν πανταχὸ παρών, εἶπε:

Ἐγὼ στὴν ὑπηρεσία μου, Μεγαλειότητα, ἔβαν νεὸ πολλὰ ἐπιτήδειο νὰ δαμάξῃ τὰ ἄλογα. Ἄν θέλετε, νὰ στείλω ἀμέσως νὰ τὸν φωνάζω... Ὀνομάζεται Βασίλειος.

Πράγματι σὲ λίγο ὁ Βασίλειος ἔβαινε στὸ παλάτι καὶ τότε — ὅπως γράφουν οἱ ἱστορικοὶ — σὺν ἕνας ἄλλος Ἀλέξανδρος μετὰ τὸ Βουκέφαλο, σὺν ἕνας ἄλλος Βελιθεροφόντης μετὰ τὸν Πήγασο, τήδηξε ἀπάνου στὸ ἄλογο καὶ, μὲσα σὲ λίγες στιγμῆς, κατοῦθωσε νὰ τὸ δαμάσῃ!...

Ὁ αὐτοκράτορ ἔβαινε τόσο ἐγκαρτιστημένος ἀπὸ τὸ κατοῦθωμα τοῦ αὐτοῦ, ὅστε ἀμέσως παρεκάλεσε τὸ Θεοφιλίτη νὰ τὸ παραχωρήσῃ τὸ ὄραιο αὐτὸ παλληκάρη, ποὺ ἦταν τόσο καλὸς ἱπποκόμος καὶ παλαιστῆς. Ὁ Θεοφιλίτης, γὰρ νὰ τὸν ἐγκαρτισθῇ, τοῦ τὸν παρεχώρησε πρόθυμα.

Τότε ὁ Μιχαὴλ, περηγανὸς γὰρ τὸ νεὸ του ἀκόλουθο, ἔβηκε νὰ παρουσιάσῃ τὸ Βασίλειο στὴ μητέρα του Θεοδώρα.

— Ἐλάτε νὰ δῆτε, τῆς εἶπε, ἕναν ὄραιο ἄνδρα!...

Μὰ ἡ αὐτοκράτειρα, ἀφοῦ ἐξέτασε ἐπὶ ὄρα τὸν νεὸ εὐνοούμενο τοῦ γυῖο της, τοῦ ἀπάντησε θλιβερά

— Καλύτερα νὰ μὴ εἶχα δῆ αὐτὸ τὸν ἄνδρα... Αὐτὸς δ' ἀμύνησι τὴ γενεὰ μας...

Ἡ Θεοδώρα εἶχε δίκιο. Ὁ ἀθλητὴς αὐτός, ὁ ὁποῖος ἄρσε τόσο στις γυναικῆς, ἦταν ἱκανὸς καὶ γὰρ ἄλλα πράγματα. Ἐντεκα χρόνια μετὰ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, γινόταν αὐτοκράτορ τοῦ Βυζαντίου!...

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Βασίλειος μῆρε στὴν Αἰὴ, ὁ Βάρδας, ὁ θεῖος τοῦ αὐτοκράτορος, ἦταν πανίσχυρος σ' αὐτὴ. Κατὰ τύπος μόνου ὁ Μιχαὴλ III Βασίλειος, πραγματικὸς αὐτοκράτορ ἦταν αὐτός.

Παρ' ὅλα μὲς τὰ ἐλαττωματὰ του, ὁ Βάρδας ἦταν ἀνοτερος ἄνθρωπος. Ἦταν καλὸς κυβερνητὴς, δίκαιος, ἀδιάφθορος, γ' αὐτὸ δὲ καὶ ὁ λαὸς τὸν ἐβ' ἄλτρευε. Κι' αὐτὸ ἀκόμα οἱ ἐχθροὶ του ἀνεγνωρίζαν τῆς ἀρετῆς του.

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

Ποιούσαν είχα στο κλοιό κι τείχη μερομένο,
 το τάχα με ζάχαρι το πότιζε με μύσο.
 Μου σανταλιού το κλοιό και ποίησε τ' άηδόνι
 κι' ο ποιηλόγος πάλι κοντά με το κλοιό στο χέρι.
 Γύρισε πίσω, βρε ποιητή, κι' άλλο κλοιό σου φτιάνω,
 να πλέξω δόχρουνο κλοιό κι μεσα να σέ βάλλω,
 να σέ ταίξω ζάχαρι, να σέ ποτίξω μύσο.
 Και που θά βρής τη ζάχαρι και που θά βρής το μύσο ;
 Στην Πόλι πάω για ζάχαρι, στη Βενετία για μύσο.

Μη με σκεπάζεις, οφάνε, μη με πλακώνεις, ζώνια,
 τι αζώμια δέν έφθοσα στεφάνι κι' άφρεβόνα.
 Για ζώνια το κεφάλι σου να πείθω το στεφάνι,
 για ζώνια το χεράκι σου να πείθω ή άφρεβόνα.
 Δεν σόμιαζε, δέν σόμιαζε στη μαύρη γή να λούσης,
 μη σόμιαζε και σόμιαζε καρδιά διαμαντένια,
 να βρής, να πίνης μ' έκατό, να κρύνης με δικαιοσύνη,
 να βγάλεις στον περιλατό με χίλιες πεντακόσιες.

II

Στόν τάχο κόσμο μίσησα, στού Χάου το παλάτιο,
 με κλαίει ή δούλη ή μάνα μου, με κλαί' οι έδισοι μου,
 με κλαίει τ' άδερφάκια μου, κι' οι γκαριόκοι μου φίλοι,
 με κλαί' τα δέντρα της σούλης, τα λούλουδα του κάρπου,
 οι δρόμοι που σερφάναζα, ή στράτες που περνούσα.
 Μα του πολύ άτ' τη μάνα μου κι' άπό τους έδικούς μου,

άτ' τα δέντρα, τα λούλουδα και τα στενά σοκάκια μου,
 με κλαίει και με χλιβετα έκείνη π' αγαπούσα.
 Σαράντα μέρες νηστική κι' έξηντα χωρίς ύπνο,
 κι' αλάφι στις έξηνταδιό βόλιες ή φρεζή της !

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΓΚΑΦΕΣ ΕΝΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ

Στό 'Αγγλικό Κοινοβούλιο έπράξε κάποτε ένας φίτορ, όνομαζόμενος Μπούλ-Ρός, ό οποίος έχει μείνει περίφημος για τίς γκάφες που έκανε. Κάποτε, ένώ γινόταν λόγος για τό 'Αγγλικό Σύνταγμα, έν τη ρωπή του λόγου του, είπε, μεταξύ άλλων :

— Θά έδινα τό μισό — τί λέω, τό μισό ; έίλο — τό Σύνταγμα, για να διατηρήστω το ύπόλοιπο !

Κάποτε άλλοτε, που ή δημοσία ασφάλεια βρισκόταν σέ κακή χάλια στην 'Αγγλία, έταίσε σέ κάποιον φίλο του ένα γράμμα που τέλειον ήτα :

— Θά μπόρής να κρίνης πένον άξιολογήνητη είνε ή κατάσταση, όταν μένης ότι σού γράφω αυτό τό γράμμα κρατώντας στό ένα χέρι ένα πιστόλι κι' στό άλλο ένα σπαθί ! ...

— Άλλοτε πάλιν, σ' έναν πήγχο λόγο που έθγαλε στή Βουλή, κατεφώνη έναντιον τόν έγγονό ένα άνοσηρόν συγγραφέα όνομαζόμενον... 'Ιουίν...σ. Σ' άλλον λόγον του είπε τήν έξής μοναδική στό ιστορικά φράση :

— Καταγγέλλω στό λαό τήν άπασία αυτή πολιτική φάτνια, που... γυρίζεις τή ράχι στόν ένατό της ! ...

— Τό... άμα το χούλιον... πάλι έπλ... ήφρασιόν ! φώναζε ό Μπούλ-Ρός σέ κάποιον άλλη συνεδρίαση της Βουλής.

Και, για να τελειώνουμε, αέζει ν' αναφέρουμε τήν έπύοχη αυτή άποστορή του σέ μη φηλιόδη συνεδρίαση της Βουλής :

— Δεν μπορώ να έννοήσω χείρα, γιατί ό αντίπαλόι μας άναφέρουν συνεχώς στούς λόγους του ότι έίμαι ίσοζωμένος άπέναντι της «Μελιούσης Γενιάς... Τί ίσοζωμένος μπορώνη νύχουμε, παρακαλώ; Τί έίκαμε ως τώρα αυτή ή Μέλιουσα Γενιά για μας ; ! ...

Κι' ένδο αυτός άποκρίθη με φρόνηση και με έπιδειξίματα τήν αυτοκρατορία, ό Μιχαήλ έκανε μη έντελες τορλίλη ζου. Έόδεν άσπλόγιστα τά ζώμια που είχεν συγκαταστήσει στό θησανοφύλακιο της αυτοκρατορίας ό γουέις του και κατέλασαν τήν Κοκοντανιούπολην με τό πάθος του για τίς ίσοζωσεις κι' με τά γλέντια του. Όταν διασέβαζε, δέν έννοοιαν έπ' όσον λόγος να τόν έννοχούν. Έτσι, μια μέρα που βρισκόταν στόν 'Ιαπόδονο, ένας άπειταλέμενος τού Βάρδα έφτασε λαχανιασμένος και τού άνήγγειλε ότι οι 'Αραβες είχεν εισβάσει στίς 'Ασιατικές έπαρχίες της αυτοκρατορίας.

— Τί θράσος ! ... φώναζε τόν ό αυτοκράτορ, Έρχονται και μοι μιλούν για τέτοια πράγματα, τή στιγμή που είμαι με μη ή ίσοζωμορία ήφιστης σημασίας και που τό ζήτημα είνε να μάθω άν τό άμα που βρισκόταν δεξιά θά νικήσθ ! ...

Επίσης μεταξύ τόν ανώρον της Κιλικίας και της προτεινούσης είχε έγκαταστήθ ήν σύστημα, ο φητιών σήματων, ένα είδος όπισθό τηλεγράφημα, γυρίζε στό όποιο μιλούντοιναι γρήγορα στην προτεινούση ή κινήσεις τόν έπιδιοκτόν 'Αρδών, 'Ο Μιχαήλ λοιπόν διάταξε να τά καταστήσουν τά σήματα αυτά, για να μην άναγγέλλονται θλιβερές είδησεις κατά τάς έσοτάς και μελαγχολία έταί ό λαός...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσαν στή Βαβυλώνα δύο άνθρωποι έξοχούμενοι σ' όλο το βασίλειο, ό σοφός 'Αιουσιανά κι' ό χαμάλης 'Αιυέζ.

— Ό χαμάλης αυτός ήταν ένας σοστός γύρνατος φροναμένος άτ' τή φρεσά με άράνταστη δύναμη, κι' όλοι στην πόλι δέν μιλούσαν παρά για τά θαυμαστά του κατορθώματα.

— Ό Σουλτάνος, άκούοντας να γίνεται τόσος λόγος για' αυτόν, θέλησε να τόν ιδή και μία μέρα τόν προσκάλεσε στο παλάτι του, όπου τόν δέχτηκε καθισμένος άπάνω σ' ένα θρόνο ζαφειρένιο, έζοντας άπό τή μία μεριά του τό Βεζύρη κι' άπό τήν άλλη τό σοφό 'Αιουσιανά.

— 'Αιυέζ, τού είπε ό Σουλτάνος, τήν ξέρεις τήν κλειστή πύλη του κάστρου; Είνε κλειστή άπό χρόνια και κλειμένη άπό κέρδινα έξια. Βασίτετα γερά με σιδερένια δοκάρια. 'Αν μπόρής να τήν άνοίξης, θα σου δώσω χίλια φλουριά ! ...

— Ό χαμάλης έδέχτηκε τή συμφωνία και, πηγαίνοντας τήν ίδια όρα στην πύλη, τής έόδωκε μη δυνατή σφραγίδα με τίς πλάτες του. Τα ξύλα τούσαν, τό σίδερο λούσασ κι' ή πύλη άνοίξε ! ...

— Ό Σουλτάνος έμεινε κατάπληκτος με τό κατορθώματό του αυτό και τού είπε :

— 'Αιυέζ, μέσα στόν υπαζέ του παλατιού μου έχω έναν πύργο χάλκινο, τριάντα πήρες ψηλό. 'Αν μπόρής να τόν κοινήσης άτ' τή θέσι του, θα σου χωρίσω και τό άριθμό κι' άπό τ' άριθμότερα τετάρια του ζώου, τήν 'Αίγα, τήν όμορφότερη σκιάβα μου ! ...

— Ό χαμάλης, χωρίς να γινή καιρός, έφισε τόν πύργο άπό γύρο με άπασάμια σκουρία κι' άράζωματα τα έλειπα με τά δυο του χέρια τά τριβήσε τόσο δυνατά, που λούσασ με τό πύργο προς τή γή ! ... Σαν να μην ήτανε αυτό, τόν έξοκούσε άτ' τό βάζο όπου είχε θεμελιωθεί με λυωμένο μολύβι και τόν σήρασε άπάνω στίς πλάτες του ! ...

— Ό Σουλτάνος, μόλις τούαθε αυτό, στενοχωρέθηκε πολύ, γιατί αγαπούσε τήν 'Αίγα και δέν περιμένα πως θα βρισκόταν ποτέ άνθρώπος να μετακινήση τόν πύργο.

— Ό σοφός 'Αιουσιανά διάβασε άμέσως στην γρηφή του κριόν τήν ήλιη του για τό χάσιμο της όμορφης σκιάβας και θέλησε να προλάβη το κακό. Έβγαλε λοιπόν άτ' τόν κόρφο του μία μικρή σακκούλα άπό τριανταφύλλοζωμο μετάξι κι' άφού τήν έβαλε στην μέση του δρόμου είπε στόν 'Αιυέζ :

— Θά σέ δοκιμάσωμε άζώμια μία φορά κι' άν βγής και πάλι νικήτης, θα σου χωρίσω τό δαχτυλίδι μου, ένα πολύτιμο φινιζατό, με τό όποιο μπόρής να προστάξης όσα τά πνεύματα και να γίνης ισχυρότερος άπο κάθε βρασιλιά. 'Αν όμως άποτύχης, θα γάσης τήν 'Αίγα που κέρδισες. Σέ προσκαλώ να μετακινήσης αυτή τή σακκούλα άτ' τό δρόμο.

— Ό χαμάλης έφρεσε με σεβασμό τό χέρι άτ' τό στόμα στο μιστό του κι' απάντησε :

— Ό σοφός 'Αιουσιανά θέλει, χωρίς άλλο, να χοροδέρη με τό φητικό 'Αιυέζ ! ...

— Έγώ πάντα σοβαρολόγο, είπε ό σοφός, μήπως δέν τούμιας να δέχτης τό στοίχημά μου ; ...

— Τό δέχουμε, είπε ό 'Αιυέζ, και, ζυγώνοντας προς τό μέρος της σακκούλας, τήν άγασε έλαφρά κι' έτα ένα του δαχτύλι. Έκείνη όμως δέν έφανήθηκε καθόλου άτ' τή θέσι της. Τότε ό 'Αιυέζ τήν άδραξε με τά δυο χέρια μαζί, με τό κέρας. Έπειτα έαπλόδησε στή γή, άνοήτουμε στό βάζο για να τήν σφραγίσει με τά πελώρια πόδια του, έόδωκε, πήρε, με τίποτε ! ... Η μικρή σακκούλα δέν είχε μετακινήθ ούτε μία τριχη άπό τή θέσι της.

— Ύστερα άπό δύο όρον άνοήτουμε άγόνει, ό γύρνατος, μουκαρμένος άτ' τόν ιδρώτα και κομμένος άτ' τήν κοίραση, άφρεσε ένα άπειταμένο βογγητό.

— Δεν μπορώ άλλο, φώναζε. Προτιμώ να γάσω τήν περιφήμη 'Αίγα, που ούτε τήν ξέρω καθόλου, παρά να σάσω κι' αυτή τή σακκούλα του διαβόλου. Πέζ μου διως, σοφέ 'Αιουσιανά, τί έχει μέσα κι' είνε τόσο βρασιλιά, κι' έχω σου χωρίσει τό χίλια φλουριά που μπόρσας ό Σουλτάνος.

— Κράτα τούς παράδες σου, τού απάντησε ό σοφός, και μάθε πως κινιμα δύναμη του κόρμου δέν μπορώ να τά βάλω κι' αυτή τή μεταξένια σακκούλα, γιατί κλείνει μέσα της τό εκρηπίτισο της γυναίκας ! ...

— Μα τόν 'Αλλάζ ! Έγες διωρο, φώναζε ένθουσιασμένος ό Σουλτάνος, Έγώ είμαι σήμερα ό δυνατώτερος μονάρχης του κόσμου. Έξοσάζω πεντακόσιες χιλιάδες στρατιώτες, έκπριμα δέκα ξένες έπαρχίες, έγκριόμια εκατό έθρακιά φρουρία, έφραζα κάτο βουνα, άδειασα ποτάμα, άλλα ποτέ δέν μπόρσας να κινή τήν 'Αίγα να βάλω χάλκινο φρούριμα, όταν αυτή ήθελε να φουρήθ πρώτα ! ...

— Κι' έταί ό Σουλτάνος, με τήν έξηντάδα του σοφού 'Αιουσιανά κρήτης κοντά του τήν όμορφη σκιάβα του ! ...

